ANUL XI. No. 1157 — 6 PAGINI 6 LEI — Luni 23 Ianuarie 1933

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an .... LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2. — BUCUREŞTI.
Directori: E. EMILIAN şi E. MUNTEANU. Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPĂ TARIF
Telefon administraţie: 325/34 — 325/35.
Telefon provincie: 77/65.

ECHILIBRISTICA GAZETAREASCA

De o bună bucată de vreme, câteva ziare încearcă o adevărată echilibristică de stil, pe spinarea... deplasărilor în Apus pe cari le proectează câteva din aşa zisele sporturi minore.

In sezonul în care rubricarii cotidianelor prind cu jbilţul câte un subiect rătăcit pe stradă şi-l hingheresc în mod neomenos, astfel de exerciţii se trec cu vederea. Când însă jupuirea rituală se face cu nepricepere sau rea credinţă şi mai ales cu anumite intenţii dosite după colţuri de frază turmentată, să ne fie permis să intervenim şi să punem lucrurile la punct.

Zilele trecute, două cotidiane cu rubrică permanentă de sport au prins dintr'o singură lovitură un subiect gras şi arătos: inutilitatea deplasării echipei României de hockey pe ghiaţă la campionatele mondiale dela Praga. Unu a tras de coadă, altul de cap, până ce au ajuns la următoarele concluzii:

1) Să nu plecăm la Praga, pentrucă vom întâlni acolo adversari foarte tari şi doamne fereşte vom rămâne în coadă;

2) Să nu plecăm la Praga, pentrucă astfel vom împiedica pe cutare sau cutare domn oficial să facă o agreabilă călătorie gratuită în capitala Cehoslovaciei şi

3) Să nu plecăm la Praga, pentrucă aşa vor ei, domnii cronicari sportivi dela ziarele de dimineaţă.

Subiectul acesta, martirizat o săptămână încheiată, când de unul când de cellalt şi-a dat sufletul, adică a încetat de a mai fi discutat în public. Il reluăm noi, dar nu pentru a fi confraţi în echilibristica de care vorbeam mai sus, ci pentru a releva o nepotrivire de atitudine la unul din confraţii matinali, care în graba scrisului a cam încurcat-o.

Confratele, care scrie despre campionatele mondiale dela Praha aşa cum am arătat mai sus, are în aceiaşi rubrică, într'o coloană alăturată, un foarte documentat reportaj asupra campionatelor europene (ni se pare) de ski dela Insbruck, la cari România a înscris o echipă de vreo 15 concurenţi. In mod logic şi acest subiect la fel de bun ca şi cel cu hockey-ul, trebuia jumulit o săptămână. N'a avut însă aceiaşi soartă, pentru că a fost «lucrat» odată şi bine. Concluzia reportajului? Bravo d-le Cutare! bravo d-le Cutare! bravo tuturor acelora cari au avut fericita inspiraţie de a înscrie România la campionatele de ski dela Insbruck...

Aşa dar, la hockey proşti, la ski excepţionali de buni. Asta este concluzia, prin comparaţie, a ziarului de dimineaţă.

Noi însă şi odată cu noi toti acei cari văd limpede, vom arăta dece concluzia aceasta este greşită, aşa puţin prin părţile esenţiale. Intâiu, pentrucă dacă ar fi trebuit să renunţăm vreodată la un concurs internaţional, va fi trebuit să renunţăm tocmai la cel dela Insbruck, unde n'avem altă şansă decât să devenim ridicoli. Pentrucă orice s'ar spune, la ski nu contăm din punct de vedere calitativ (concursurile internaţionale la cari am participat—din nefericire — până acum, au dovedit cu prisosinţă aceasta). Apoi, pentrucă hockey-ul este astăzi după bobsleigh, singurul sport unde am repurtat succese internaţionale şi unde vom putea repurta izbânzi răsunătoare şi în viitor. (Recentul turneu al unei echipe bucureştene în Italia şi solicitarea unui jucător român pentru turneul unei echipe austriace la Krynica, sunt fapte cari nu mai trebuesc comentate).

Asta este concluzia la care am ajuns noi, fără să trunchiem realitatea, fără să ne facem coada de topor a nimănui.

Când lucrurile sunt atât de evidente, de ce nu se renunţă la echilibristică, de pe urma căreia cel ce practică acest sport are şanse să cadă în... contrazicere flagrantă?..

Sunt lucruri cari nu se permit nici chiar în sezon de iarnă...

R.

Săptămâna

Am crezut că odată cu căderea zăpezii atât de mult dorită, sezonul sporturilor de iarnă se va desfăşura cel puţin după o normă, care să dea impresia că o ţară cu munţi şi cu zăpadă (uneori poate avea câteodată şi sporturi de iarnă. Aşa am crezut noi şi aşa — bănuim — au crezut şi cei cari se agită — odată pe an — la Sinaia, Predeal şi Braşov.

Iată însă că ne-am înşelat cu totii, pentrucă felul în care s'au pus pe picioare cele două principale manifestări ale sportului de iarnă, arată că sezonul friguros a îngheţat şi ceiace trebuia şi ceiace nu. Frigul — altă cauză nu putem bănui — a înţepenit raţiunea practică a celor puşi în fruntea treburilor sportive. în sezonul dedicat zăpezii şi s'a ajuns la rezultatul cel mai caracteristic de neprevedere gospodărească. Şi anume: campionatele de bobsleigh, săniuţe şi skikjöring, se dispută o dată pe an la Sinaia, într'un cadru fastuos şi în prezenţa Suveranului, iar cel de ski, se desfăşoară la Predeal, Braşov şi Sinaia după o reţetă asemănătoare. Cum acestea sunt singurele manifestaţiuni menite să dea viaţă munţilor înzăpeziţi şi să justifice apelul patriotic al cazinourilor către cetăţenii cari încă nu cunosc deliciile vieţii în aerul liber dela baccara, logic ar fi fost ca cel puţin data desfăşurării lor să nu coincidă. Orice viciu de formă este scuzabil în această materie, nu însă suprapunerea de date, care strânge ca o armonică un întreg sezon în cadrul câtorva zile scurte, ca zilele de iarnă. E o greşală evidentă, justificată desigur de cunoscuta vorbă românească: «să nu ştie dreapta, ce face stânga». Pentru sportul românesc, dispute simultane, ca cele de eri, şi la Predeal şi la Sinaia, nu numai că nu sunt recomandabile, dar fac să ne gândim cu jind la nefolositoarea organizaţie anterioară a F. S. S. R.-ului, când centralismul excesiv avea un singur rezultat practic: stânga ştia de dreapta, dreapta de stânga şi nu se putea întâmpla ce s'a întâmplat anul acesta, când dintr'o singură lovitură a fost epuizat un întreg sezon cu programe, cu proecte şi cu... baccara.

Dar, faptele sunt consumate şi a insista este de prisos. Merită însă să ne oprim la două performanţe semnificative: la victoriile strălucite ale locotenentului Papana şi la înfrângerea neaşteptat de grea a căpitanului Anghelescu. Şi unul şi altul va reprezenta ţara la campionatele mondiale de bobsleigh dela Schreiberhau şi Chamonix, aşa că dacă nu au fost bune la altceva concursurile dela Sinaia au servit cel puţin la formularea unui pronostic raţionat. Federaţia respectivă are aşa dar un criteriu de selecţionare de care, din păcate, nu va mai putea uza, pentrucă în materie de bobsleigh, intâi dai banii şi apoi priveşti marfa.

Aşa s'a petrecut şi anul trecut cu deplasarea lui Papana la Lake Placid. Numai că acolo am avut norocul să primim mai multă marfă decât banii pe cari i-am dat...

Se va repeta istoria la Chamonix?...

L. ROŞIANU

SPORTURI DE IARNA

Campionatele dela Sinaia şi Predeal

— Dela trimisul nostru —

In tren (Sâmbătă seara). Cele mai funeste pronosticuri amărăsc, la plecarea din Gara de Nord, dorinţile şi nădejdile celor cari pleacă la Sinaia, pentru a asista la concursurile de ski. Natural, otrava e distribuită în doze abil calculate de bunii «amici» cari rămân în Capitală.

— Pleci la Sinaia? Ce prostie! N'ai citit în gazetă că s'au amânat concursurile? Rămâi, dragă, mai bine acasă şi ne plimbăm la şosea.

Dar locomotiva pufăe a nerăbdare şi, la ora 8 jumătate seara, acceleratul o ia cu Dumnezeu înainte spre Carpaţi.

Rareori înfrigurarea sportivilor a cunoscut forme mai acute. Compartimentele sunt pline de emoţii şi proiecte, se înăbuşe sub apăsarea atâtor planuri şi calcule. Singurele bagaje sunt săniuţele şi bastoanele, înfăşurate în iluzii şi palpitaţii.

Trenul e un sportsman masiv, bonom, comod, care nu se lasă intimidat de semnele urâte ale cerului. Când îmbufnat, când bine dispus, el pare să facă abstracţie de atacul perfid al fulgilor de zăpadă cari vor dura, până mâine, straturi impunătoare.

Ploeşti. Muzică sumbră, stridentă de gară. Abia la Câmpina aerul într'adevăr rece şi tăios începe să-ţi sugereze imaginea înălţimilor ce se apropie. Comarnic e deja un punct câştigat de ascensiune. Şi, însfârşit, Sinaia. Inmormântată în noapte, într'un întuneric care vrea cu orice preţ, să contrarieze hermina preţioasă a zăpezii, leagănul frumuseţilor noastre climaterice nu vrea să facă onoruri de gazdă numeroşilor oaspeţi cari o năpădesc. Are, cine ştie, motivele ei să fie inciudată. Nu o calomniază, de două zile, toţi sportivii oficiali şi neoficiali, că-i aşa şi pe dincolo, că nu poate oferi nici o bucurie reală competitorului jocurilor de iarnă? Ca localitate solidă ce este, ne arată şi ea, pe cât poate, colţii...

Hoteluri pline. Caraiman se răsfaţă cu preţurile sale mari. Mai modeste şi mai înţelegătoare, celelalte hoteluri şi pensiuni oferă un adăpost călduros şi amical, pe care îl apreciăm din toată inima (şi punga) noastră îngheţată.

Ce face Sinaia, acum, la 11 seara? In mare parte doarme ori captează, în interioare comode de vile, undele miraculoase ale muzicii universului. In plin desiş de pădure, mai sus de mânăstire, se aude sunetele unei Mazurci de Chopin. Just. La ora 11 şi cinci, are loc obişnuitul recital Chopin, de fiecare Sâmbătă seara, la Varşovia. Câtă beţie cosmică răspândeşte minunea aceasta a comuniunii cu lumea întreagă, pe singura cale ce se apropie de divinitate: muzica!..

Dar contagiunea mondenă a Sinaei ne smulge, meschin, din această reculegere eterată, pentru a ne coborî în încăperile agresiv luminate ale Cazinoului.

Un pian răguşit urneşte din când în când, în paşi lascivi de tango, perechi tinere, sumar îmbrăcate. Meşele de joc prezintă tragedii mici şi mari, priviri turmentate, frunţi obosite, vine cari tremură încordate.

Lt. AL. PAPANA

Ce mârşavă insultă de cea mai josnică patimă omenească seninătăţii naturii.

Pe la mese se «aranjează» ultimele prevederi meteorologice pentru mâine.

— Dacă ar ninge frumos azi noapte, poate totuşi s'ar mai putea risca probele de ski la Sinaia!

Multă lume se agaţă de ultimul fir de paiu al indiferenţei celui de Sus pentru a căuta o salvare onorabilă.

E o chestie de prestigiu pentru sinaioţi să nu se lase biruiţi de cadrul favorabil al Predealului.

Dacă ar vrea Dumnezeu!... Că-i bun şi mare.

Dar se pare că Dumnezeu nu vrea. Afară gerul se organizează temeinic pentru a pregăti un solid gheţuş pe mâine.

ASPECTE

Duminică (ora opt dimineaţa). Horbotă rece, ţâfnoasă, megalomană, lumina opacă a dimineţii la Sinaia, risipeşte definitiv speranţele absurde ale ultimilor skiori cari sperau să-şi satisfacă aci vanitoasele lor capricii de sezonieri. In schimb, bob-iştii exultă de bucurie. După şocolata luată, în grabă, în sufragerie, ies cu toţii afară, salută, tandru, frigul de minus 3 grade, pipăie, voluptuos, ţurţurii de ghiaţă de pe garduri şi înconjură săniuţele cu o privire părintească.

Va fi o întrecere de bobsleigh cum nu a mai cunoscut ţara noastră. Dar ce-o fi făcând locotenentul Al. Papană (o admiratoare blondă şi cu temperament îi spune Papană), eroul dela Lake Placid? Iată-l modest, sigur de elanul său realizator, isprăvindu-şi o ţigară. Mai departe, scrutează vremea d. sublocotenent Dumitrescu, dela regimentul 4 vânători de munte, d-nii Hubert, partenerul drag al lui Papană, ing. Frimu, Ferero.

Cea mai grea dilemă pe care au avut-o vre-odată de rezolvit spectatorii noştri de sport: încotro să-şi îndrepte interesul? La Sinaia vor avea de admirat pe formidabilul Papană? La Predeal vine, însă, Suveranul, însoţit de Voevodul Mihai. Şi senzaţia zilei, va avea loc proba de ski a doamnelor.

Adevărată Scylla şi Carybda.

Nicicând legea impenetrabilităţii fizice nu s'a arătat mai ingrată decât în această răscruce de curiozitate şi... datorie profesională (pentru subsemnatul).

Totuşi, trebue să plecăm la Predeal. Dece nu-l avem lângă noi, pe nepreţuitul tovarăş de călătorie L. Roşianu, care ştie, ca nimeni altul, să astupe cavităţile răcoroase ale portierelor defecte de automobil. Până la Azuga trecem prin toată filiera unui tremuriciu, căruia puţin îi lipseşte ca să fie fatal. Abia de aci, ploaia intempestivă de nea ne bucură, realmente, ochii, făcându-ne să uităm de frig şi de alte cele.

«Bine aţi venit!» ne anunţă placardele suspendate de stâlpii de telegraf.

— Bine aţi venit! ne urează cârciumarul Moldoveanu, care ne oferă câte două ţuici fierte.

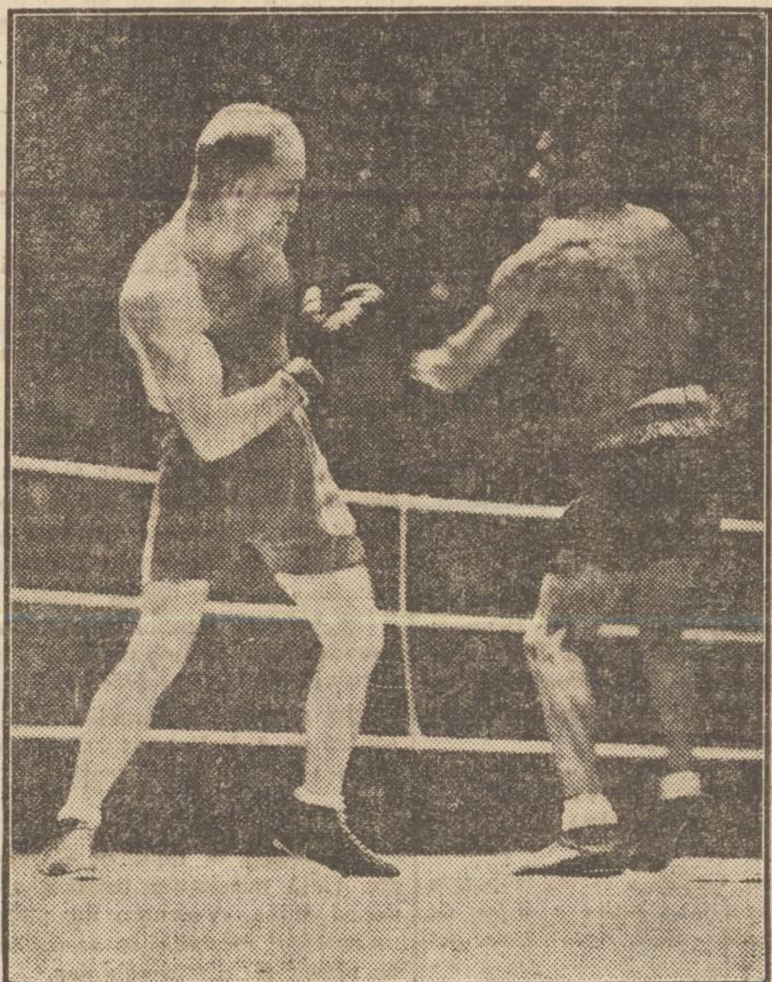
Regele a sosit de mult şi, cu obişnuita competenţă şi logică pe cari le manifestă în orice problemă sportivă, discută, pasionat, condiţiunile concursului. Voevodul Mihaiu, îmbrăcat într'o impecabilă ţinută de skior, nu se arată mai puţin activ. Cu ochii într'un veşnic neastâmpăr, cu statura lui impunătoare şi armonioasă, cu încălţămintea delicată, vajnicul principe se primblă preocupat, vibrând de pornire tinerească, dornic să se ia la întrecere cu cei mari. Dacă nu ar trebui să ţină seamă de obligaţiunile protocolului şi de privirea atentă, deşi infinit de drăgăstoasă, a Părintelui său, cu siguranţă că s'ar lansa imediat spre înălţimi.

Urale nesfârşite, cari se irosesc însă în spaţiul vast al văii, salută sosirea la potou, la ora 11,2'5" a lui Faur Lucian. Minunată figură, de o vioiciune inteligentă, de un curaj nereţinut în gesturi şi atitudini, Lucian a pornit primul, deschizător de cale pentru toţi ceilalţi concurenţi, bravând înălţimile, flirtând cu cele mai grele poziţiuni, la Cioplea (1150 metri), la Podistoaca, jonglând cu colţurile agresive ale «Fetifoiului», pentru ca, apoi, să se asvârle, încântat de izbânda exploratoare, în Valea Joiţei. Felicitări, strângeri cordiale de mâini, ochi gingaşi de femei cari promit multe.. Şi urmează clasamentul, pus la punct cu promptitudine de atenţii organizatori.

Predealul se va odihni până la două, când va începe proba juniorilor.

(Continuare în pag. IV-a)

O fază a matchului Tunero-Thil

Rallye-ul dela Monte Carlo

Concurenţii Români s'au înzăpezit

După cum se ştie, pentru Rallye-ul dela Monte Carlo au plecat—printre alţii — 5 concurenţi: trei români şi anume Berlescu, Thion şi Hebermont; francezul Vizanter şi englezul Simons pornind din Iaşi.

Toţi sunt excelenţi mânuitori ai volanului şi era de aşteptat să realizeze performanţe excelente.

Din nefericire, ei nu şi-au putut da măsura, din cauza împrejurărilor nefavorabile. In urma desgheţului şi apoi a zăpezei căzute, şoselele au devenit impracticabile.

Din această cauză, concurenţii au fost opriţi în drum. S'au înzăpezit la Târgul Frumos.

Dintre ei, 4 s'au înapoiat la Iaşi. Cel de al cincilea a reuşit să scape din nămeţi şi a pornit mai departe Nu putem şti deocamdată cine este acest temerar automobilist.

In afară de cei plecaţi din Iaşi, Cristea întovărăşit de Rădulescu-Beka a luat startul dela Atena alături de alţi 41 concurenţi.

ECHIPA ANGHELESCU PLEACA AZI

Căpitanul E. Anghelescu, din regimentul II artilerie, s'a supus unui intens antrenament, în vederea participărei la campionatul mondial dela Chamonix. D-sa şi echipierii săi au reuşit să-şi desăvârşească forma şi se crede că ne va reprezenta cu cinste în marea competiţie mondială.

Căpitanul Anghelescu a părăsit eri Sinaia, sosind în Capitală. Azi, la ora 18, d-sa va pleca în Franţa, la Chamonix, unde se dispută campionatele mondiale de bob.

Echipa căpitan Anghelescu are următoarea formaţiune:

Căpitan Anghelescu
Căpitan Gribincea
Locotenent Popescu
Locotenent Gheorghiu
Sublocotenent Călăraşu.

Mărire şi decadenţă

Jack Johnson a fost învins de Constant le Mariu

Imi amintesc perfect de timpurile începuturilor sportive în România. Afară de întâlnirile football-istice de la „Bolta Rece" şi câteva încercări cicliste cu greu organizate, în celelalte domenii ale manifestărilor de regenerare, întuneric. Din când în când, câte un atlet străin venea să realizeze tururi de forţă, sub ochii extaziaţi ai bucureştenilor. S'au perindat mulţi, şi buni şi modeşti şi slabi. De ultimele două categorii nu mă voi ocupa, pentru simplul motiv că ei nu au interesat nici pe puţin pretenţioşii de altă dată. Din lotul celor dintâi este necesar să reţin doi: Jack Johnson, fost campion mondial de box dela 1908—1915 şi Constant le Marin, unul dintre cei mai faimoşi practicanţi ai spectaculoasei lupte greco-romane.

Pe cât mă ajută memoria, cel dintâi ne-a vizitat în 1911, epocă în care niciun boxeur al lumii nu se încumeta să-i pună superioritatea în discuţie. Cucerise titlul suprem în anul 1908 bătând prin oprirea matchului în repriza 14-a pe Tommy Burns, şi după ce obţinuse victoria asupra lui James Jeffries, în memorabilul match disputat la San Reno, în ziua de 14 Iulie 1910, Jack Johnson rămăsese fără adversari. Spre a nu lâncezi a pornit într'un turneu prin Europa şi credincios itinerariului s'a oprit şi pe la noi.

Era o seară mohorâtă de iarnă. Circul Sidoli — nu cel pe care îl cunoaştem noi ci unul mult mai ospitalier — îmbrăcase haina de circumstanţă.

Sala circului gemea. Celelalte atracţii nu ne interesau. Le văzusem cu câteva zile înainte, odată cu părinţii cari îşi făceau o datorie, să ne conducă de sărbători la „Marele circ regal român".

Numărul cel mare începu: Johnson intră în arenă însoţit de un partener, probabil managerul său, şi de o tânără blondă de o răpitoare frumuseţe. Campionul lumii avea pe atunci 33 de ani. Exibiţiile, săriturile la coardă, boxul umbrei, etc. nu a făcut o impresie deosebită asupra noastră. Aşteptam ceva care să ne destindă nervii şi să ne dea exacta iluzie a forţei bărbăteşti.

Johnson ceru un adversar, oferind 1000 lei celui care îi va rezista 3 minute. Jean Terţieff alias Ioan Popovici, un atlet masiv, venit şi el să vadă pe marele campion, răspunse cu mult curaj provocărei.

Campionul lumei l-a luat încet şi s'a jucat cu el, până ce managerul i-a făcut semn că termenul de 3 minute este pe punctul de a lua sfârşit. Atunci, cu o lovitură sigură — numai reţin dacă era swing, crochet, upercut, directă, etc. — îl sili pe amicul Terţieff să facă cunoştinţa knock-out-ului.

N'a trecut mult timp dela exibiţia lui Johnson la Bucureşti şi, pe când acesta cutreera alte meleaguri, sosi în Capitală o trupă de luptători de greco-romană. Printre ei, belgianul Constant le Marin făcea furori. Lupta cu oameni recomandaţi de palmaresuri excepţionale şi câştiga cu o superioritate sdrobitoare. Felin şi suplu, scăpa cu uşurinţă din toate situaţiile critice şi devenise simpatia admiratorilor sportului pe covor pentru ca, curând după ce ne-a părăsit să-şi încoroneze cariera cu titlul de campion mondial.

Constant le Marin a avut o epocă glorioasă mai lungă decât a fostului campion mondial de box. Până prin 1927 el a mers din succes în succes şi reuşise să se impună drept cel mai de frunte cunoscător al greco-romanei. De câţiva ani însă, s'a dat şi el la fund ca şi Johnson. Şi poate că amândoi ar fi fost curând daţi uitării, dacă un fapt nou nu se producea în viaţa lor.

Cei doi specialişti în direcţii deosebite s'au întâlnit într'o specialitate nouă. Acum câteva zile, fostul campion mondial de box, a înfruntat pe fostul campion mondial de luptă greco-romană, într'un match de luptă americană.

Intâlnirea s'a disputat la Bruxelles, în ziua de 14 Ianuarie şi Constant le Marin a eşit învingător prin abandonarea lui Johnson (55 ani) în minutul 8.

Iată cum descrie lupta cotidianul sportiv l'Auto:

«Constant le Marin mult mai iniţiat în stilul american decât «negrul» îl manevră pe acesta cu multă dibăcie şi îl aruncă de două ori în corzi. Totuş, Johnson se reface şi devine agresiv. Constant evitând un direct de dreapta şi printr'o centură laterală îşi aruncă adversarul din ring Johnson cade pe masa oficialilor şi revenind în mijlocul careului încearcă un atac disperat căruia Constant răspunde furios. Clinch. Arbitrul intervine şi separă cu greu pe beligeranţi iar Johnson declară că abandonează lupta. Decizia negrului este primită de public cu huidueli şi fluerături stridente.

Ce a fost în realitate? O dispută fără rost, între două epave ale sportului. Actualmente niciunul dintre combatanţi nu mai străluceşte în specialitatea lui. Cum se putea deci, să mai facă figura promisă de vechiul lor renume, într'o ramură în care cunoştinţele lor sunt îndoelnice?

JENNY DUMITRESCU

Un nou record mondial

BERLIN 22. — Azi dimineaţă, înotătorul german Schwartz a bătut recordul mondial pe 500 metri brasse, în timpul de 7 min. 33 1/10.